Р Е Ш Е Н И Е
№ 44284

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 50 състав,** в публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **7490** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 38, ал. 8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на „Юробанк България“ АД, представлявано заедно от Д. Б. Ш. – изпълнителен директор, и М. И. В. – прокурист, подадена чрез пълномощник юрисконсулт И. Б. Б., против решение № РД-01-8/2025 г. от 19.05.2026 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД). С оспореното решение на „Юробанк България“ АД са наложени: корективна мярка по чл. 58, § 2, буква „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 и имуществена санкция в размер на 5 112.92 евро (пет хиляди сто и дванадесет евро и деветдесет и два цента, с левова равностойност 10 000 лева) на основание чл. 83, § 5, буква „а“ във връзка с чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679 за твърдяно нарушение на чл. 5, § 1, буква „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 – принципа за свеждане на данните до минимум.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че решението на КЗЛД е немотивирано и вътрешно противоречиво относно датата на твърдяното нарушение, тъй като в мотивите са посочени две взаимноизключващи се дати (03.12.2024 г. и 12.03.2024 г.), което е довело до накърняване правото на защита. На следващо място се изтъква, че органът неправилно е квалифицирал като утежняващо обстоятелство „повторност“ на деянието, като се е позовал на невлязъл в сила акт (Решение № ППН-01-863/2020 г. от 14.10.2024 г.) и не е изложил мотиви относно предпоставките по § 1, т. 20 от Допълнителните разпоредби на ЗЗЛД. По същество жалбоподателят поддържа, че обработването на данните (включително ЕГН

на служителката) е осъществено на валидно законово основание по чл. 6, § 1, буква „в“ и буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 във връзка с императивните задължения на работодателя по чл. 126, чл. 128б, чл. 193 и чл. 195 Кодекса на труда (КТ) и § 1, т. 10, буква „в“ от ДР на КТ, явяваща се специална правна уредба по смисъла на чл. 88 от Регламента. Посочва се, че кореспонденцията е вътрешна, проведена в изцяло защитена среда единствено между шестима ръководни служители от съответното управление, пряко ангажирани с изясняване на изпълнението на възложена трудова задача, като точната идентификация чрез уникален идентификатор е била необходима за предотвратяване на грешки в голяма корпоративна структура. Поддържа се също така, че наложената санкция е явно несъразмерна, определена без отчитане на липсата на вреди, тесния кръг адресати и липсата на умисъл. По тези съображения се иска отмяната на оспореното решение. Претендира се присъждане на доказаните по делото разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.
Ответникът – Комисия за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че оспореното решение е законосъобразно, издадено от компетентен орган при спазване на процесуалните правила и материалния закон. Твърди, че включването на ЕГН във вътрешната електронна поща съставлява прекомерно обработване в разрез с чл. 5, § 1, буква „в“ от Регламента, тъй като за целите на служебната комуникация е било достатъчно посочването на трите имена и длъжността на служителката. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.
Заинтересованата страна – П. П. З.-Л., редовно уведомена, не се явява и не се представлява в съдебно заседание.
Административен съд София-град, като обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:
Не се спори между страните, че заинтересованата страна П. П. З.-Л. е била в трудово правоотношение с жалбоподателя „Юробанк България“ АД, възникнало на 18.05.2023 г., като е заемала длъжността „Лидер на екип Съхранение на бизнес данни“ в секция „Съхранение на бизнес данни“, отдел „DWH и аналитични разработки“, управление „Управление на данни“, сектор „Дигитална трансформация“ при Централно управление на банката.
Установява се по делото, че на 03.12.2024 г. е била проведена вътрешна работна среща на тема „Върнати от БНБ отчети RPSH за три шестмесечия“, касаеща проект за автоматизация на отчетността по платежната статистика към Българската народна банка и разработката на картов интерфейс, в която са участвали ръководители на звена от отдела и заинтересованата страна П. З.-Л.. Видно от представените по делото доказателства, след провеждане на срещата, на 03.12.2024 г. в 21:06 ч., началникът на отдел „DWH и аналитични разработки“ К. С. е изпратил обобщаващо електронно съобщение чрез вътрешната служебна електронна поща (Outlook/postbank.bg) с тема: „RE: Върнати от БНБ отчети RPSH за три шестмесечия“, като имейлът е адресиран до М. Д. и Д. М., с копие (cc) до: П. Ц., П. М., В. П. и до П. З.-Л.. Видно от съдържанието на съобщението с него е направено предложение за обсъждане на изключително арогантното поведение, проявено на срещата от П. З.-Л. към ръководителите в звена на отдела и директен отказ за изпълнение на служебните й задължения по поставената задача от началника на отдела. Не се спори между страните, че в текста на съобщението П. З.-Л. е идентифицирана с три имена, дата на назначаване в банката и Единен граждански номер (ЕГН).
От приложените по делото длъжностни характеристики се установява, че всички получатели на процесното съобщение са длъжностни лица на ръководни позиции в структурата на банката: П. Ц. – заместник-началник отдел „DWH и аналитични разработки“ и ръководител звено

„Съхранение на бизнес данни“ (пряк ръководител), П. М. – ръководител звено „DWH и управленски информационни системи“, М. Д. – ръководител звено „Усъвършенствани анализи и разработки“, В. П. – ръководител звено „Инфраструктура на аналитични и оперативни данни“, както и Д. М.. Установява се също така, че тези служители отговарят пряко за архитектурата, съхранението, валидирането и автоматизацията на данните за регулаторните отчети на финансовата институция и имат задължения за координация, планиране и контрол върху трудовите задачи в отдела.
Не се спори между страните, че описаната по-горе комуникация е протекла изцяло във вътрешната криптирана и защитена информационна среда на „Юробанк България“ АД, както и че съобщението не е ставало достояние на външни трети лица или на неоправомощени служители извън посочения кръг.
Установява се също така, че срещу П. З.-Л. не е било образувано дисциплинарно производство, както и че трудовото правоотношение между страните е било прекратено по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ със заповед № 217 от 10.03.2025 г., считано от 30.03.2025 г.
Административното производство пред КЗЛД е образувано по повод подаден на 28.03.2025 г. от П. З.-Л. сигнал по Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения, който с решение на КЗЛД от 01.04.2025 г. е препратен за разглеждане като жалба по реда на ЗЗЛД, заведена с вх. рег. № РД-01-8/02.04.2025 г. След провеждане на производство по чл. 38 ЗЗЛД, на 19.05.2026 г. КЗЛД е приела оспореното решение № РД-01-8/2025 г., с което е обявила жалбата за основателна, наложила е корективна мярка по чл. 58, § 2, буква „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 и имуществена санкция от 5 112.92 евро (10 000 лева) на основание чл. 83, § 5, буква „а“ от Регламента.
Въз основа на така установените факти Административен съд – София град, след като извърши цялостна служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт съгласно чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 от АПК, формира следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 38, ал. 8 ЗЗЛД, от надлежна страна с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.
Оспореното решение е прието от компетентен орган по смисъла на чл. 146, т. 1 АПК, а именно: Комисията за защита на личните данни, действаща като независим надзорен орган по чл. 51 от Регламент (ЕС) 2016/679 и чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД, в рамките на правомощията ѝ по чл. 58, § 2 от Регламента и чл. 38 ЗЗЛД.
Съдът намира, че административният орган е постановил решението си при изяснена фактическа обстановка, но при неправилен анализ на приложените писмени доказателства в административното производство. КЗЛД е неправилно е приела, че получателите на съобщението са служители, които „нямат пряко отношение към дисциплинарния процес“, тъй като този извод е обоснован без да са взети предвид представените длъжностни характеристики и функционални задължения на другите адресати на съобщението. От приобщените по преписката доказателства се установява, че получателите са ръководители на структурните звена, пряко ангажирани с изпълнението на проекта по регулаторна отчетност към БНБ. Съгласно чл. 193, ал. 1 КТ работодателят преди налагане на дисциплинарно наказание следва да събере доказателства и да установи фактите, които да послужат за ангажиране на дисциплинарната отговорност. Именно в тази връзка е била осъществена кореспонденция между функционално отговорните преки и функционални ръководители, което обстоятелство неправилно не е взето предвид от надзорния орган. В случая обработването на данните на служителката е осъществено в специфичния контекст на трудовите задължения по повод констатирано служебно неизпълнение на възложени

регулаторни задачи от началника на отдела. Съгласно чл. 6, § 1, буква „в“ и буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 обработването е законосъобразно, когато е необходимо за спазването на законово задължение на администратора или за целите на легитимните му интереси, свързани с организацията на работния процес и спазването на трудовата дисциплина. Разпоредбите на чл. 126, чл. 128б, ал. 2, чл. 193 и чл. 195 КТ задължават работодателя да води трудово досие, да индивидуализира точно страните по правоотношението (§ 1, т. 10, б. „в“ от ДР на КТ) и да установи по несъмнен начин самоличността на извършителя на нарушението преди налагане на наказание.

Дисциплинарното производство по КТ не се изчерпва единствено с крайния акт по налагане на наказанието, а обхваща и подготвителните действия по събиране на доказателства, докладване на нарушенията и съгласуване между компетентните ръководители. Не бе значение и обстоятелството, че „Юробанк България“ АД е голяма финансова институция, в която използването на ЕГН на служител в рамките на вътрешния контрол има за легитимна цел да гарантира идентификацията на служителя, доколкото в банката са ангажирани от една страна много служители, а от друга се касае за извършване на проверка и евентуално образуване на дисциплинарното производство по КТ.

Съществено обстоятелство по делото е, че личните данни не са били предмет на свободен публичен достъп по смисъла на чл. 25ж ЗЗЛД, нито са били предоставени на трети лица извън структурата на работодателя. Безспорно е по делото, че данните са споделени единствено между шестима ръководни служители, пряко свързани със съответния регулаторен проект, в затворена и защитена вътрешна информационна система, в рамките на изпълнение на техните преки трудови задължения. Следователно това ограничено вътрешнослужебно използване не съставлява неправомерно разкриване на лични данни. Неоснователно е и твърдението за косвено засягане на специални категории данни по чл. 9 от Регламента, тъй като датата на раждане и възрастта са част от трудовото досие на лицето, правомерно съхранявано от работодателя по силата на чл. 128б КТ.

При тези данни се налага извода, че включването на ЕГН в процесното вътрешно съобщение е било свързано с конкретната служебна цел, ограничено до тесния кръг на отговорните длъжностни лица и не е надхвърлило рамките на необходимото, поради което съставът на нарушение по чл. 5, § 1, буква „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 не е осъществен.

Неоснователно е оплакването в жалбата относно датата на извършване на нарушението, доколкото няма спор между страните, а и от представеното по делото писмо (лист. 29) е видно, че датата на изпращане на ймела от К. С. до адресатите, включително и до П. П. З.-Л. е от 03.12.2024 г. Тъй като на писмото се изписва автоматично 12/3/2024 г. най-вероятно това е довело до объркване на органа и посочване на дата 03.12.2024 г.

По-горните съображения съдът намира за неправилен и необоснован крайния извод на КЗЛД за извършено от „Юробанк България“ АД нарушение на чл. 5, § 1, буква „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 (принципа за свеждане на данните до минимум).

След като по делото се установява липса на извършено нарушение, незаконосъобразни се явяват както разпоредената корективна мярка по чл. 58, § 2, буква „г“ от Регламента, така и наложената имуществена санкция по чл. 83, § 5, буква „а“ от Регламента.

За пълнота на изложеното се посочи, че и наложената имуществена санкция в размер на 5 112.92 евро (10 000 лв.) е определена в нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 83, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 и чл. 6 от АПК. КЗЛД не е взела предвид, че липсват каквито и да било вреди за лицето, засегнат е само един субект, както и че средата е била изцяло защитена. Според настоящия съдебен състав неправилно като отегчаващо обстоятелство при налагане на санкцията КЗЛД се е позовала на предходно решение № ППН-01-863/2020 г. от 14.10.2024 г. на КЗЛД, за

което не са представени доказателства за датата на влизането му в законна сила. Съгласно легалното определение в § 1, т. 20 от ДР на ЗЗЛД „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на акт, с който на нарушителя е наложено наказание или мярка за същото по вид нарушение. В случая липсват доказателства по делото решение № ППН-01-863/2020 г. от 14.10.2024 г. на КЗЛД да е влязло в законна сила.

По изложените съображения оспореното решение № РД-01-8/2025 г. от 19.05.2026 г. на КЗЛД се явява изцяло незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК искането на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски е основателно. На „Юробанк България“ АД следва да бъдат присъдени разноски за внесена държавна такса в размер на 25.56 евро и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № РД-01-8/2025 г. от 19.05.2026 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на „Юробанк България“ АД са наложени корективна мярка по чл. 58, § 2, буква „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 и имуществена санкция в размер на 5 112.92 евро (пет хиляди сто и дванадесет евро и деветдесет и два цента, с левова равностойност 10 000 лева) на основание чл. 83, § 5, буква „а“ във връзка с чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679 за нарушение на чл. 5, § 1, буква „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на „Юробанк България“ АД, сумата в размер на 125.56 евро, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: